

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/21/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3714010417
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3714010417.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Michala Eliaša a JUDr. Jozefa Janíka na verejnom zasadnutí konanom dňa 21. mája 2024 prejednal odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E. B., ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. PB-2T/234/2014 zo dňa 07.02.2024 a jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Tr. por. zrušujú sa v napadnutom rozsudku výroky o uloženom súhrnnom treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu, ako aj o zrušení skoršieho rozsudku podľa § 42 ods. 2 Tr. zák.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný A. B. odsudzuje podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 39 ods. 1, § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. sa obžalovaný zaraďuje na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. sa súčasne ruší výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 2T/109/2012 zo dňa 10.07.2012, právoplatného dňa 10.07.2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. PB-2T/234/2014 zo dňa 07.02.2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., pretože

v čase medzi 05.00. h až 05.10 h, dňa 28. marca 2012, vošiel zamaskovaný kapucňou a šatkou na tvári do priestorov predajne čerpacej stanice Slovnaft č. 11478, na Sládkovičovej ulici v Považskej Bystrici, kde prešiel z boku k predajnému pultu, za ktorým stála pracovníčka obsluhy F. G., na ktorú nastriekal sprejom chemickú dráždivú látku, ktorá sa používa v obranných sprejoch, v dôsledku čoho sa začala dusiť a opakovane od nej žiadala peniaze so slovami „Daj mi všetky peniaze, čo máš, hlavne tie hrubé!“, na čo mu F. G., z obavy o život a zdravie, vydala z pokladne papierové bankovky rôznej nominálnej hodnoty v celkovej sume 340,- €, ktoré zobral a následnej z priestorov čerpacej stanice ušiel, čím prevádzkovateľovi čerpacej stanice A. H., bytom E. B., A. XXXX/XX, IČO: XXXXXXXX, spôsobil škodu vo výške 340,- €.

Bol za to odsúdený, a to aj za právoplatne uznanú vinu v bodoch 1 až 18 rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 2T/234/2014 zo dňa 01.03.2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/81/2021 zo dňa 22.11.2021, nasledovne (citácie):

Podľa § 188 ods. 2 Tr. zák., za použitia § 42 ods. 1, 2 Tr. zák., s prihladením na § 38 ods. 2, 4 Tr. zák., § 37 písm. h), m) Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák., na súhrnný trest v trvaní 7 rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. sa obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd r u š í výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 2T/109/2012, zo dňa 10.07.2012, právoplatného 10.07.2012, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní tri roky nepodmienečne, so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. sa obžalovanému ukladá trest prepadnutia vecí:

- 2 ks skrutkovač,
- 1 ks hasák,
- 1 ks štípacie kliešte – bočné,
- 1 ks nožnice na plech modrej farby,
- 1 ks francúzsky kľúč,
- 1 ks časť cylindrickej vložky.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por., je obžalovaný povinný nahradiť škodu poškodenému A. H., IČO XX XXX XXX, A. XXXX/XX, E. B., vo výške 340,- Eur.

Tento rozsudok ale nenadobudol právoplatnosť, pretože voči nemu podal v zákonnej lehote obžalovaný odvolanie, zahlásiac ho do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po jeho vyhlásení čo do výrokov o vine a treste.

V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajkyne uviedol, že súdom prvého stupňa zistený skutkový stav nezodpovedá skutočnosti, skutkové zistenia sú nejasné a nezodpovedajúce skutočnosti a rozhodnutie súdu je v rozpore so zákonom. Počas celého konania zotrval na tom, že skutok lúpeže nespáchal. Všetky znalecké posudky ho vylúčili ako páchatela skutku. Svedok I. J. vo svojej výpovedi zo dňa 28.03.2012 uviedol, že ráno si všimol, že kľúče od bytu neboli na tom istom mieste, na ktorom ich pred spaním nechal. Vo svojej výpovedi zo dňa 20.03.2023 uviedol, že kľúče mával na poličke pri dverách alebo vo dverách, pričom keď sa ráno zobudil, kľúče neboli na mieste, kde ich odložil, teda buď ich odložil na poličku a tieto boli vo dverách alebo naopak. Ak nemal svedok určené miesto kde kľúče odkladal a kľúče boli buď tam alebo tam, je jeho tvrdenie o uložení kľúčov nedôveryhodné. Svedok vo svojej výpovedi dňa 06.11.2023 dokonca uviedol, že pokiaľ ide o kľúče od bytu, tieto nemajú pevne určené miesto, avšak pamätá si, kde si dáva veci a kľúče bol asi vo dverách a potom vo dverách neboli a boli na stolíku alebo niekde položené. Čo sa týka vydaných vecí, časť z nich patrila obžalovanému a časť svedkovi I. J.. Tiež tvrdenie súdu prvého stupňa, že zo svedeckej výpovede svedka I. J. vyplýva, že bol v čase medzi 02:00 a 09:00 hod. mimo bytu, je v rozpore s výpoveďou svedka. Svedok mohol a vypovedal účelovo a v rozhodujúcom čase mohol sám opustiť byt. Páchatel mohol na mieste činu zanechať podvrhnutú pachovú stopu. Aj napriek zachovaniu prísnych požiadaviek odberu a porovnávania pachových stôp policajnými orgánmi, aj za predpokladu ich prevedenia nespochybniteľným spôsobom, dôkazy používajúce pachové stopy sú nepriame. Je tiež zarážajúce, že oblečenie, ktoré mal mať na sebe, nevykazovalo stopy použitého spreja. Keď páchatel striekal sprej na pracovničku obsluhy F. G., muselo prísť k rozptylu spreju do priestoru a stopy tohto spreju by museli byť aj na oblečení a taktiež na šatke, ktorou mal páchatel zakrytú tvár. Podľa jeho názoru tak došlo k porušeniu zákona v jeho neprospech, keďže súd prvého stupňa výlučne jednostranne posúdil celkovú dôkaznú situáciu avšak v jeho neprospech nesvedčil žiaden priamy dôkaz a nepriame dôkazy, ktoré mali svedčiť v jeho neprospech, nemožno považovať za vierohodné a jednoznačné. Má za to, že vykonané dokazovanie zakladá možnosť, že skutok mohol spáchať aj niekto iný. Napriek tomu, že Trestný poriadok kladie dôraz na zásadu in dubio pro reo, súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov v rozpore s touto zásadou a prihliadol na dôkazy, o ktorých sú pochybnosti. Navrhol preto, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) alebo písm. c) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a aby mu

podľa § 322 ods. Tr. por. vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Alternatívne navrhol, aby ho odvolací súd podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozsudkom spod obžaloby pre skutok lúpeže oslobodil.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní v rámci konečných návrhov:

- prítomný prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por.,
- obhajkyňa obžalovaného sa v celom rozsahu pridrižovala písomných dôvodov odvolania, ako aj konečného návrhu v nich uvedeného,
- obžalovaný súhlasil s tým, čo uviedla jeho obhajkyňa a dodal, že skutok nespáchal, chce byť oslobodený spod obžaloby pre tento skutok.

Odvolací súd na verejnom zasadnutí aj doplnil dokazovanie, aby mohol o odvolaní obžalovaného rozhodnúť (§ 326 ods. 5 Tr. por.), a to oboznámením aktuálnych lustrácií na obžalovaného zo zberného spisu odvolacieho súdu (najmä odpisu registra trestov vyžiadaného dňa 18.04.2024 a podstatného obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1T/152/2008.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku (o uloženom peňažnom treste, a v jeho spojitosti aj čo do výroku o náhradnom treste odňatia slobody), ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, a po doplnení dokazovania dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je len čiastočne dôvodné, aj to z iných, ako ním uvádzaných dôvodov.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytykaná žiadna chyba a odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

*** K výroku o vine ***

- K skoršiemu rozhodnutiu odvolacieho súdu v predmetnej trestnej veci

V tejto súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť na to, predmetnou trestnou vecou sa už zaoberal, keď uznesením sp. zn. 23To/81/2021 zo dňa 22.11.2021 (ďalej len „skoršie rozhodnutie odvolacieho súdu“) podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por. zrušil skorší rozsudok súdu prvého stupňa (zo dňa 01.03.2021) vo výrokoch o upustení od uloženia súhrnného trestu, o treste prepadnutia vecí, o oslobodení obžalovaného spod obžaloby pre skutok v bode 19/ podľa § 285 písm. c) Tr. por. (ide o skutok uvedený v napadnutom rozsudku) a o odkázaní poškodeného A. H. na civilný proces, s tým, že podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec v tejto časti vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Výroky o vine pre skutky v bodoch 1/ až 18/ skoršieho rozsudku súdu prvého stupňa (vo vzťahu ku ktorým dal obžalovaný vyhlásenie o vine, ktoré bolo prijaté) a ostatných náhradách škody zostali týmto zrušením nedotknuté.

Skoršie rozhodnutie odvolacieho súdu bolo odôvodnené aj nasledovne (citácie):

Úvodom je možné prisvedčiť názoru obhajkyne v písomnom vyjadrení k odvolaniu prokurátora, ktorý je zhodný s názorom súdu prvého stupňa v tom, že samotné výsledky skúmania pachových stôp všeobecne podľa ustálenej súdnej praxe spravidla nepostačujú na preukázanie viny obžalovaného vo vzťahu k určitému trestnému činu spáchanému na mieste, kde sa pachové stopy zistili. Správne tiež obhajkyňa uviedla, že výsledky skúmania pachových stôp podľa ustálenej súdnej praxe môžu byť použité vo vzťahu k preukázaniu viny konkrétnej osoby, ale len vtedy, ak tieto podporujú iný usvedčujúci priamy dôkaz, alebo ak tvoria súhrn uzavretých nepriamych dôkazov dostatočných na preukázanie viny obžalovaného.

Senát odvolacieho súdu sa prakticky stotožnil aj s názorom obhajkyne v tom, že dôkazy preukazujúce prostredníctvom pachových stôp prítomnosť obžalovaného na mieste činu boli vykonané pri zachovaní prísnych požiadaviek odberu a porovnania pachových stôp policajnými orgánmi, nespochybniteľným spôsobom. K tomu senát odvolacieho súdu zvlášť poukazuje na správnosť tej časti postupu príslušných orgánov, dostatočne objektivizujúcich výsledky tohto dokazovania v tom, že boli použité dva psy, ktorých výsledok porovnania stôp bol zhodný, pričom psy sa v miestnosti, kde boli rôzne pachové stopy (vrátane

stopy odobranej obžalovanému) nachádzali bez psovoda, a preto je vylúčené „ovplyvňovanie“ ich zvieracieho inštinktu.

Pri hodnotení vzniknutej dôkaznej situácie a jej výsledkov na hlavnom pojednávaní však súd prvého stupňa nepostupoval v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., keď starostlivo nevyhodnotil všetky okolnosti prípadu nielen jednotlivo, ale aj v ich súhrne. K tomu senát odvolacieho súdu pripomína dôležitú logickú úvahu na hodnotenie dôkazov a všetkých okolností prípadu v tom, že ak by obžalovaný A. B. nemal byť skutočným páchatelom predmetného trestného činu, potom by v jeho neprospech s výnimkou pachových stôp nemal svedčiť žiadny ďalší dôkaz, resp. okolnosti prípadu.

Nasledovné výsledky dokazovania, resp. okolnosti prípadu nemôžu byť pritom súdom „odmietnuté“ len preto, že výsledky dokazovania sú len nepriamym dôkazom. Tu úvodom dáva senát odvolacieho súdu do pozornosti okolnosť, že prečo by mal obžalovaný hneď na začiatku vyšetrovania „klamať“, že bol u inej osoby ako u svedka I. J., ak nemal so spáchanou trestnou činnosťou nič spoločné. Ďalej svedok I. J., s ktorým obžalovaný býval a páchal inú trestnú činnosť, niekoľko hodín po spáchaní predmetnej lúpeže uviedol, že obžalovaný v tú noc spal u neho. Súčasne však sám od seba takto poskytované „alibi“ svojmu priateľovi významne spochybnil, keď uviedol, že kľúče od bytu boli na inom mieste, než boli o druhej v noci dňa 28. marca 2012, kedy išiel spať. Z tejto časti výpovede tohto svedka potom logicky vyplýva, že obžalovaný „bol“ v čase medzi 02:00 hod. a 09:00 hod. (zobudil sa svedok J.) dňa 28.3.2012 „mimo bytu“ – predmetná lúpež sa pritom stala od 05:00 hod. do 05:10 hod. Taktiež tento svedok vo svojom byte vydal oblečenie, tenisky a šatku, o ktorých veciach nemožno mať rozumné pochybnosti, že ich mal páchatel' v čase lúpeže na sebe. Na takto vydané šatke sú urobené tri diery (č.l. 1110) na použitie tak, ako je šatka na páchatel'ovi z kamerového záznamu. Vo vzťahu k predmetnej bunde (aj keď je vlastníctvom svedka I. J.) senát odvolacieho súdu preskúmaním dôkazov sa nestotožnil s názorom obhajkyne o „identickosti“ predmetnej bundy. Práve naopak bunda a kapucňa k nej vydaná vyššie uvedeným svedkom je nepochybne totožná s bundou a kapučňou na kamerovom zázname.

Za týchto okolností potom prakticky aj „blízkosť“ miesta činu a bytu svedka I. J. môže byť hodnotená v neprospech obžalovaného A. B..

Napokon veľmi významne v neprospech obžalovaného A. B. svedčí aj okolnosť vyplývajúca z čiastkových útokov v bode 1/ až 18/, z ktorých vyplýva, že v dobe, kedy sa stala predmetná lúpež, obžalovaný páchal aj inú rozsiahlu majetkovú trestnú činnosť tiež majetkového charakteru, a to aj za pomoci „násilia“ na veciach.

Výsledky dokazovania pachovými stopami preto neukazujú na osobu, u ktorej by malo byť vylúčené, že sa na mieste, kde sa našli jeho pachové stopy, dopustil predmetnej trestnej činnosti. Práve naopak vyššie uvedené dôkazy a okolnosti spolu s týmto nepriamym dôkazom sú takého charakteru, ktorý podľa názoru senátu odvolacieho súdu po ich správnom vyhodnotení umožňujú urobiť záver o vine obžalovaného. V súlade s ustanovením § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. preto odvolací súd dospel k záveru, že chyba vo výroku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby bola súdom prvého stupňa urobená preto, že sa tento dostatočne nevysporiadal so všetkými vyššie uvedenými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Z takto rozvedených dôvodov odvolací súd zrušil výrok v rozsudku súdu prvého stupňa o oslobodení spod obžaloby.

K zrušeniu výroku o treste (upustenie od uloženia súhrnného trestu, trest prepadnutia vecí) podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. došlo z dvoch dôvodov. Súd prvého stupňa porušil ustanovenia Trestného zákona upravujúceho upustenie od uloženia súhrnného trestu tak, ako to uvádza v odvolaní prokurátor. Ak súd rozhodne o upustení od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Tr. zák., nemôže súčasne obžalovanému uložiť žiadny trest uvedený v § 32 Tr. zák. Súčasne vzhľadom k tomu, že odvolací súd čiastočne zrušil oslobodzujúci výrok o vine obžalovaného, bol povinný podľa § 321 ods. 2 Tr. por. zrušiť súčasne celý výrok o treste. Taká istá zrušovacia povinnosť sa napokon vzťahovala aj na nadväzujúci výrok o náhrade škody týkajúci sa poškodeného A. H..

· K napadnutému rozsudku

V rámci svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že napadnutý rozsudok je vo výroku o vine správny a zákonný, pretože vykonané dôkazy sú vo vzájomnej zhode a svedčia o vine obžalovaného aj bez tých najmenších pochybností.

Podľa názoru odvolacieho súdu vykonal súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy (teda pre svoje rozhodnutie dostatočné dokazovanie), ktoré následne vyhodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, kto ich obstaral (§ 2 ods. 12 Tr. por.). Svoje rozhodnutie logicky i presvedčivo odôvodnil, pričom dal dostatočné odpovede na všetky podstatné námietky obžalovaného (na stranách 7 a 8 napadnutého rozsudku), ktoré tento predniesol už na súde prvého stupňa a zopakoval ich aj v písomných dôvodoch odvolania. Odvolací súd považuje závery súdu prvého stupňa za správne a v plnom rozsahu preto na ne poukazuje.

Ani odvolací súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že obžalovaný spáchal skutok uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Odvolací súd pritom poukazuje na svoje skoršie úvahy a závery, ktoré uviedol v uznesení sp. zn. 23To/81/2021 zo dňa 22.11.2021 a ktoré neboli vyvrátené ani po vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa.

K odvolacím námietkam obžalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

Odvolací súd v prvom rade konštatuje, že vinu obžalovaného zo spáchania skutku uvedeného vo výrokovej časti napadnutého rozsudku považoval za dostatočne preukázanú súborom viacerých dôkazov, o ktorých neboli žiadne pochybnosti.

Ďalej odvolací súd poukazuje na závery vykonaného dokazovania, podľa ktorých:

- páchatelom skutku bol zamaskovaný muž oblečený v čiernej bunde, ktorý mal na hlave šedú kapucňu a šatku,
- obžalovaný mal príležitosť spáchať (aj) tento skutok, pretože sa zdržiaval od miesta činu v neďalekom byte u svedka I. J., ktorý opakovane potvrdil, že ráno po skutku nenašiel kľúče od bytu na rovnakom mieste, ako boli večer pred skutkom (išlo o obdobie medzi 02:00 hod. a 09:00 hod., pričom skutok sa stal medzi 05:00 hod. a 05:10 hod.),
- svedok I. J. tiež vydal viaceré druhy oblečenia, o ktorých veciach nemožno mať rozumné pochybnosti, že ich mal páchatel v čase spáchania skutku na sebe,
- obžalovaný vtedy preukázateľne trpel finančnými ťažkosťami, keď býval u svedka I. J. preto, že nemal kde bývať, nemal dostatok finančných prostriedkov a tieto získaval práve rozsiahlou majetkovou trestnou činnosťou, aj za pomoci „násilia“ na veciach, teda mal motív spáchať (aj) tento skutok,
- na mieste činu bola identifikovaná aj pachová stopa patriaca obžalovanému (na čo boli použité dva psy, ktorých výsledok porovnania stôp bol zhodný).

Napokon odvolací súd opätovne pripomína dôležitú logickú úvahu na hodnotenie dôkazov a všetkých okolností prípadu v tom, že ak by obžalovaný A. B. nemal byť skutočným páchatelom skutku, potom by v jeho neprospech s výnimkou pachových stôp nemal svedčiť žiadny ďalší dôkaz, resp. okolnosti prípadu.

Všetky usvedčujúce dôkazy vytvárali dostatočnú logickú reťaz dôkazov svedčiacich o vine obžalovaného aj bez tých najmenších pochybností. Tieto dôkazy napokon dostatočne vyvracali obranu obžalovaného, ktorú v trestnom konaní prezentoval, a preto odvolací súd nemohol prisvedčiť žiadnej z jeho odvolacích námietok.

Vyššie uvedené skutočnosti sú len tie najdôležitejšie, ktoré považoval odvolací súd za potrebné uviesť vzhľadom na odvolaciu argumentáciu obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým a právnym záverom súdu prvého stupňa, pričom s podrobnejším odôvodnením v tomto smere odkazuje na písomné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd totiž poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a súdu druhého stupňa tvoria jednotu.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu vykonané dokazovanie na súde prvého stupňa preto svedčilo pre jediný možný záver, že obžalovaný proti inému použil (i keď v právnej vete napadnutého rozsudku bolo nesprávne uvedené slovo „spáchal“) násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania – so zbraňou, za ktorú je možné považovať s určitou aj sprej, ktorý nastriekal na pracovníčku čerpacej stanice, po čom sa táto začala dusiť. Nepochybne tak obžalovaný svojím konaním popísaným v skutkovej vete napadnutého rozsudku naplnil znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., pre ktorý ho súd prvého stupňa aj uznal vinným. Obžalovaný podľa názoru odvolacieho súdu konal v priamom úmysle (chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem chránený týmto zákonom).

*** K výrokom o trestoch ***

V prvom rade odvolací súd konštatuje, že obžalovaný nenamietal vo svojom odvolaní nesprávnosť výrokov o trestoch uvedených v napadnutom rozsudku zo žiadnych konkrétnych dôvodov.

Preskúmaním výrokov o nepodmienečnom treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu odvolací súd zistil, že tento uložený trest obžalovanému je neprimerane prísny a je potrebné uložiť mu ešte miernejší trest. Zároveň odvolací súd zistil aj to, že súd prvého stupňa vôbec neodôvodnil výrok o spôsobe výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody, pričom obžalovaného aj nesprávne zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Síce aj podľa názoru odvolacieho súdu boli v prejednávanej veci splnené zákonné podmienky pre mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., avšak súd prvého stupňa nedostatočne zohľadnil celkovú dĺžku trestného konania, ktorú nemožno „dávať za vinu“ len obžalovanému.

V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že obžaloba v prejednávanej veci bola na súd prvého stupňa podaná dňa 20.10.2014 a prvý termín hlavného pojednávania sa uskutočnil dňa 04.06.2015. Po termíne hlavného pojednávania dňa 25.06.2015 sa vo veci konalo na hlavnom pojednávaní až dňa 01.04.2019 (medzičasom došlo až k dvom zmenám zákonného sudcu v prejednávanej veci) a predovšetkým pre dlhotrvajúcu nedosiahnuteľnosť svedka J., ktorého bolo potrebné vypočuť na hlavnom pojednávaní, ako aj pre pandemické opatrenia v súvislosti s ochorením Covid-19, bol napadnutý rozsudok vyhlásený až dňa 07.02.2024 (dva skoršie rozsudky súdu prvého stupňa boli medzičasom zrušené odvolacím súdom).

Napokon odvolací súd zistil aj to, že súd prvého stupňa obžalovanému síce správne ukladal súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. vo vzťahu k jeho skoršiemu odsúdeniu rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 2T/109/2012 zo dňa 10.07.2012, ale správne ho mal ukladať za použitia ustanovení § 42 ods. 1 a § 41 ods. 2 Tr. zák. (asperačná zásada), ktoré naposledy uvedené ustanovenie ani nepoužil vo výroku o treste, pričom z tohto dôvodu už neprichádzalo do úvahy priznať mu aj príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. (že spáchal viac trestných činov). Nesprávne súd prvého stupňa rovnako priznal obžalovanému ďalšiu príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. (teda že už bol za trestný čin odsúdený), keď obžalovaný mal v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku obidve predchádzajúce odsúdenia (sp. zn. 2T/136/2008 a 1T/152/2008) zahladené, resp. sa na neho hľadelo, ako keby nebol odsúdený (v prípade odsúdenia pod sp. zn. 1T/152/2008 takáto fikcia neodsúdenia nastala vyhlásením účasti obžalovaného na amnestii vyhlásenej dňa 02.01.2013). Teda v prípade týchto skorších odsúdení (spred spáchania celej trestnej činnosti prejednávanej v tejto trestnej veci) nemožno preto už hovoriť o jeho recidíve.

Keďže rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 2T/109/2012 zo dňa 10.07.2012 bol obžalovanému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý vykonával v období od 10.07.2012 do 17.09.2014, kedy bol z jeho výkonu podmienčne prepustený a v skúšobnej dobe sa následne aj osvedčil, a odvolací súd v zhode s názorom súdu prvého stupňa nedospel k záveru, že u obžalovaného boli splnené zákonné podmienky pre prípadné rozhodnutie o upustení od uloženia súhrnného trestu, v rámci ukladania súhrnného trestu bolo potrebné obžalovanému uložiť prísnejší nepodmienečný trest odňatia slobody.

Takýto súhrnný trest sa obžalovanému pritom mal uložiť nielen pre spáchanie zločinu lúpeže (ktorý bol inak najprísnejšie trestný), ale aj pre trestnú činnosť, pre ktorú bol odsúdený spomenutým rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 2T/109/2012 zo dňa 10.07.2012 a tiež pred ďalšie skutky

v bodoch 1/ až 18/, pre ktoré bol už právoplatne uznaný vinným (skorším) rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 2T/234/2014 zo dňa 01.03.2021 (v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/81/2021 zo dňa 22.11.2021).

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatela má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatela neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Podľa § 39 ods. 3 písm. d) Tr. zák. pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako dva roky, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň päť rokov.

Odvolací súd potom dospel k záveru, že účel trestu bude u obžalovaného splnený uložením mimoriadne zníženého nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky, ktorý považoval už za primeraný i spravodlivý.

Na výkon takto uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody odvolací súd nna rozdiel od súdu prvého stupňa zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák., pretože súd prvého stupňa rozhodol o spôsobe výkonu trestu v rozpore so zákonom.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd zaradí páchatela na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin; na predchádzajúce odsúdenie sa však neprihliadne, ak sa na páchatela hľadí, ako keby nebol odsúdený.

Už z vyššie uvedeného vyplýva, že obidve predchádzajúce odsúdenia obžalovaného (sp. zn. 2T/136/2008 a 1T/152/2008) mali v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku už také účinky, že sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený. Preto nebolo možné v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia na takéto odsúdenia už prihliadať v tom smere, že by obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Odvolací súd napokon nedospel k záveru, že by bolo potrebné obžalovaného zaradiť do prísnejšieho ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pričom zohľadnil aj to, že počas výkonu trestu odňatia slobody vo veci Okresného súdu Považská Bystrica pod sp. zn. 2T/109/2012 bol obžalovaný preradený z ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Pokiaľ ide o výrok o treste prepadnutia vecí, odvolací súd nezistil jeho nesprávnosť. Tento druh trestu bol súdom prvého stupňa správne uložený vo vzťahu k takým veciam, ktoré obžalovaný použil na spáchanie trestnej činnosti, pričom vlastníctvo obžalovaného k týmto prepadnutým veciam nebolo v konaní sporné.

*** K výroku o náhrade škody ***

Nesprávnosť nezistil odvolací súd napokon v prípade výroku o náhrade škody, teda o (zostávajúcom) riadne a včas uplatnenom nároku na náhradu škody poškodeného – podnikateľského subjektu A. H. s IČO: XXXXXXXX, ktorý výrok napadnutého rozsudku „zodpovedal“ výsledkom vykonaného dokazovania na súde prvého stupňa. Preto súd prvého stupňa správne rozhodol o tomto uplatnenom nároku v súlade s ustanovením § 287 ods. 1 Tr. por.

***

Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Tr. por. zrušil v napadnutom rozsudku výroky o uloženom súhrnnom treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu, ako aj o zrušení skoršieho rozsudku podľa § 42 ods. 2 Tr. zák., a následne sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, že uložil obžalovanému A. B. miernejší súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody, a to so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s miernejším (minimálnym) stupňom stráženia, za súčasného zrušenia výroku o treste zo skoršieho rozsudku podľa § 42 ods. 2 Tr. zák., ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad. Ostatné výroky uvedené v napadnutom rozsudku zostali týmto zrušením nedotknuté.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.